

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ ตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. ขอบข่ายของการวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. อภิปรายผลการวิจัย
7. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการทำบายศรี ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการทำบายศรี ก่อนและหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

สมมติฐานของการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการทำบายศรี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านดงบัง อำเภอบึงโขงหลง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต 3 จำนวน 98 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดงบัง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยทำการสอนในชั้นเรียน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรต้น

3.1.1 หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

3.1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 20 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

5. เนื้อหาคือหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาประกอบด้วย

5.1 ประวัติความเป็นมาของงานใบดอง

5.2 ประวัติความเป็นมาของบายศรี

5.3 คุณค่าและการอนุรักษ์บายศรี

5.4 หลักการเลือกอุปกรณ์ และเก็บรักษาวัสดุในการทำบายศรี

5.5 การเตรียมวัสดุและอุปกรณ์ในการทำบายศรี

5.6 ขั้นตอนการทำบายศรี

5.6.1 การทำลูก การทำยอด การนำลูกบายศรี มาประกอบเป็นตัว

และยอด

5.6.2 การทำชั้นหมากเบ็งจี การทำกรวยติดกลีบหมากเบ็งจี

5.7 การติดต้นทูนกำไร การทำบายศรี

5.8 การจัดนิทรรศการ และแสดงผลงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์ความต้องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง การทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. แบบประเมินหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยผู้เชี่ยวชาญ ประเมินหลักสูตรโดยรวมได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.07 ซึ่งระดับความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
3. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน ซึ่งประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.02 ซึ่งระดับความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
4. แบบวัดทักษะกระบวนการทำงานนักเรียนเรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบประเมินที่ใช้วัดทักษะการทำงานของนักเรียนภาคปฏิบัติ
5. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.89
6. แบบวัดความพึงพอใจ เป็นแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง การทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งประเมินโดยนักเรียน จำนวน 30 คน จากแบบวัดความพึงพอใจ จำนวน 20 ข้อ ปรากฏผลการประเมินโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. ผลการประเมินหลักสูตรท้องถิ่นโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประเมิน 6 ด้าน ได้แก่ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู การวัดและประเมินผล ปรากฏว่า หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาโดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.07 หมายความว่าหลักสูตรนี้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 แผน มีประสิทธิภาพ 87.21/88.15 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการทำบายศรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการทำบายศรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 ซึ่งอยู่ในระดับ มาก หลักสูตรท้องถิ่นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลจากการประเมินหลักสูตรท้องถิ่นโดยผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำหลักสูตรไปทดลองใช้ปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.07 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมากที่สุดสรุปได้ว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้อง เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นเพราะการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นนั้นผู้เรียนสามารถนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาเป็นสื่อและแหล่งเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงโดยเน้นการฝึกจากภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของผลงานโดยตรง ทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปไปพัฒนาเป็นอาชีพเสริมรายได้แก่ตนเองซึ่ง สังค์ อุทรานันท์ (2532 : 317) ได้กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร ก่อนนำไปใช้สอนจริง การดำเนินการขั้นนี้ จะช่วยให้หลักสูตรตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น สามารถนำไปใช้ในห้องเรียน สถานการณ์จริง และประสบผลมากที่สุดทั้งนี้เนื่องจาก

1.1 หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีจุดมุ่งหมายที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น ท้องถิ่นสามารถนำไปใช้ได้จริง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กาญจนาวรรณ คำสอนทา (2543 : บทคัดย่อ) และวิทยา แสงงาม (2541 : 132) ที่กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่มีความชัดเจนเข้าใจง่ายสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวกำหนดทิศทางของหลักสูตรและคุณภาพการเรียนการสอน

1.2 หลักสูตรได้กำหนดโครงสร้างของเนื้อหา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประเมิน 6 ด้าน ได้แก่ โครงสร้างของหลักสูตรสอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอน เหมาะสมกับนักเรียน สอดคล้องกับนักเรียนและท้องถิ่น หลักสูตรมีความชัดเจนและไม่สับสน น่าสนใจ มีความเหมาะสมกับวัยและระดับชั้น ซึ่งประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญโดยรวม มีค่าเฉลี่ย 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พูลศรี ศรีสมบูรณ์ (2545 : บทคัดย่อ) และ มงคล แก้วพะเนาว์ (2545 : บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่าโครงสร้างของเนื้อหา มีความเหมาะสมกับท้องถิ่น สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และกระบวนการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียน

1.3 หลักสูตรได้กำหนดด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ กระบวนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เน้นกระบวนการทำงานกลุ่ม เหมาะสมกับผู้เรียน สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เน้นผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง และกระบวนการเรียนการสอนยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งประเมินจากผู้เชี่ยวชาญโดยรวม มีค่าเฉลี่ย 4.47 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.12 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัย นภาพร เดชมรัมย์ (2547 : บทคัดย่อ) ที่กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการสานกระติบข้าวด้วยไม้ไผ่ โดยใช้กระบวนการร่วมมือระหว่างโรงเรียนและชุมชน ใช้วิธีการสอนโดยกระบวนการกลุ่ม สอดคล้องกับวิถีชีวิตของสังคม เศรษฐกิจ เหมาะสมกับท้องถิ่น และกรมวิชาการ (2544 : 1) ที่กล่าวถึงการจัดการกระบวนการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มีจุดเน้น คือผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานอาชีพและเทคโนโลยี มีทักษะในการทำงาน ทักษะการจัดการ การทำงานกลุ่ม แสวงหาความรู้ แก้ปัญหาในการทำงาน รักการทำงาน สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศและเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ในการทำงานอย่างถูกต้องและเหมาะสม

1.4 หลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีอัตราเวลาเรียนที่เหมาะสม ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยรวมจากด้านต่าง ๆ ได้แก่ อัตราเวลาเรียนเหมาะสมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.21 อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุทธนา อุทโท (2541 : 115) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิต หลักสูตรครอบคลุมทั้งความรู้ เจตคติ และทักษะกระบวนการ แต่ในด้านอัตราเวลาเรียนจะจัดให้มีกิจกรรมฝึกทักษะนอกเวลาเรียนตามปกติ

1.5 หลักสูตรมีสภาพแวดล้อม สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ด้าน ได้แก่ สภาพชุมชนหรือท้องถิ่นมีความต้องการต่อการจัดการเรียนการสอน สื่อ วัสดุ อุปกรณ์หาได้ง่าย เหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้ เหมาะสมกับผู้เรียนและระดับชั้น ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ความรู้และถ่ายทอดได้เหมาะสม ใบงานและใบความรู้เหมาะสมกับผู้เรียน มีค่าเฉลี่ย 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.09 อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

1.6 หลักสูตรมีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสมมากที่สุด ผู้วิจัยได้เน้นการประเมินผลตามสภาพจริง โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เน้นการลงมือปฏิบัติจริง ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดทักษะกระบวนการทำงาน และแบบทดสอบที่มีคุณภาพในการวัดผลกล่าวคือ แบบทดสอบที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ และมีการหาคุณภาพของเครื่องมือ ทำให้การวัดและประเมินผลมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งกรมวิชาการ (2546 : 105) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงเป็นการวัดพฤติกรรมความรู้ ทักษะ เจตคติที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ผู้สอนสามารถเลือกใช้เครื่องมือที่หลากหลายในการวัด ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย สาธิตทุกขั้นตอนร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นจนงานสำเร็จทุกขั้นตอน ผลจากการทดลองสามารถพัฒนาผู้เรียนทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ทั้ง 3 ด้านสูงเกินกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งแสดงว่าการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องการทำบายศรี โรงเรียนสามารถนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนและชุมชน หลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ประเพณี และความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดา อุ้นะนาม (2546 : บทคัดย่อ) และ พูลศรี ศรีสมบูรณ์ (2545 : บทคัดย่อ) พบว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และกระบวนการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับมาก

2. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.21/88.15 หมายความว่า นักเรียนทุกคนมีคะแนนเฉลี่ยจากการปฏิบัติงาน ตามแบบทักษะกระบวนการทำงานคิดเป็นร้อยละ 87.21 และคะแนนเฉลี่ยจากนักเรียนทุกคนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 88.15 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ซึ่งการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าพัฒนางานอย่างเป็นระบบ คือศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร การสร้างหลักสูตรท้องถิ่น การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เน้นกระบวนการทำงานกลุ่ม

การวัดผลตามสภาพจริง ศึกษาขั้นตอนการทำบายศรีจากภูมิปัญญาท้องถิ่นจากหนังสือ
การทำบายศรี แล้วนำมาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่นตามลำดับขั้นตอน
นักเรียนได้ปฏิบัติจริง มีความเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน สามารถนำความรู้ไป
ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และงานวิจัยของ สฤณี สุทธิยา (2545 : บทคัดย่อ)
ที่มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนมีทักษะกระบวนการทำงาน ทำงานเป็นกลุ่ม แสวงหาความรู้ แก้ปัญหา
ในการทำงาน และรักการทำงาน

3. ค่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้
เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่านักเรียนมีความรู้
เพิ่มขึ้นหลังจากเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้
มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนด้วยการปฏิบัติจริง ฝึกการปฏิบัติงานอย่างเป็นขั้นตอน นักเรียนได้
ชิ้นงานจากการปฏิบัติจริง สามารถนำไปเผยแพร่ผลงานได้ ทำให้มีความรู้เพิ่มขึ้น

4. ผลการวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่น
เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
มีค่าเฉลี่ย 4.39 สรุปได้ว่านักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก เพราะหลักสูตรท้องถิ่น
ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นผู้ที่มีความรู้สั่งสม
มานาน สามารถนำเอาทรัพยากรที่มีในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ สร้างรายได้แก่ครอบครัว
นอกจากนี้กระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างส่งเสริมให้นักเรียนได้วางแผนการทำงาน ทำงานกัน
เป็นกลุ่ม ทำให้เกิดผลงาที่ได้จากการปฏิบัติส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียน
การสอนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทำบายศรี กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและ
เทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรท้องถิ่นไปใช้

1.1 ครู อาจารย์ที่ต้องการนำหลักสูตรท้องถิ่นนี้ไปใช้ควรศึกษาหลักสูตร
แผนการจัดการเรียนรู้ เอกสารประกอบการสอนให้เข้าใจอย่างละเอียด

1.2 ครูผู้สอนควรเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ ขั้นตอนการปฏิบัติ เรื่องการทำบายศรี
ให้เข้าใจ และควรวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลก่อนทำการสอนตามหลักสูตร

1.3 สื่อการเรียนการสอน ใช้วัสดุ อุปกรณ์ที่เป็นของจริงทั้งหมด ครูผู้สอน ควรเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้พร้อมและเพียงพอกับจำนวนนักเรียนเพื่อสะดวกในการเรียน การสอนและทำให้การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 ผู้บริหารโรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ควรมี การประชุม สัมมนาบุคลากรเพื่อให้ความรู้เรื่องการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นให้สอดคล้องกับ สภาพชีวิต เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมในปัจจุบันเพื่อให้คุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นดีขึ้น

1.5 ผู้บริหารและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ในระดับช่วงชั้นที่ 2 และช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นที่คล้ายคลึงกัน เพื่อนำไปจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ในชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพได้

1.6 นักเรียนที่เรียนหลักสูตรนี้จะต้องมีความขยัน อดทน มีความเพียรพยายาม เพราะเป็นงานที่ต้องใช้สมาธิ ความละเอียดอ่อน ความประณีตสวยงามจึงจะบรรลุตามเป้าหมาย ของหลักสูตร

1.7 การใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มในการทำงานทำให้นักเรียนได้ใช้ความคิด การพูด และสรุปองค์ความรู้ร่วมกัน ควรคำนึงถึงความปลอดภัยในการทำงานของนักเรียนด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทำวิจัยพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สาระการเรียนรู้สังคม ศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.2 ควรนำหลักสูตรท้องถิ่นและแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับนักเรียนหลาย ๆ โรงเรียน ที่ผู้วิจัยพัฒนาและสร้างขึ้นไปทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพ และเป็นข้อสรุปในการวิจัย กว้างขวางขึ้น

2.3 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ให้เกิดความหลากหลายเพื่อให้สอดคล้อง กับความต้องการของแต่ละท้องถิ่น ให้มีเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่นของตนเอง เพื่อพัฒนา ปรับปรุง อนุรักษ์ และสืบต่อกันรุ่นหลังให้มากที่สุด ได้แก่ การจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทอผ้าด้วยสีธรรมชาติ การทำขนมจีน การทำหมอนสามเหลี่ยม การทำกระติบข้าวด้วยค้ำ ประเพณีและวัฒนธรรมของชุมชน เป็นต้น

2.4 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการออกแบบผลิตภัณฑ์ การแปรรูป ผลิตภัณฑ์ โดยเฉพาะสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อนำความรู้ที่ได้ไปส่งเสริมสินค้า ในชุมชนของตนเองต่อไป